

Mindenszentek ünnepe

(november 1.)

Jel 7,2-4.9-14

Ne ártsatok a földnek

Majd láttam, hogy napkeletről egy másik angyal száll fel, az élő Isten pecsétje volt nála. Nagy hangon kiáltott a négy angyalnak, akiknek hatalmuk volt rá, hogy ártsanak a földnek és a tengernek: „Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak, míg meg nem jelöljük homlokukon Istenünk szolgálóit!” Ekkor hallottam a megjelöltek számát: száznegyvennégyezren voltak Izrael fiainak minden törzsből:... Ezután akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett számolni. Minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből álltak a trón és a Bárány előtt, fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaág. Nagy szóval kiáltották és mondták: „Üdv Istenünknek, aki a trónon ül és a Báránynak!” Az angyalok mind a trón, a vének és a négy élőlény körül álltak, arcra borultak a trón előtt, és imádták az Istent, mondván: „Amen, áldás, dicsőség, bölcsesség, hála, tisztelet, hatalom és erő a mi Istenünknek örökkön-örökké! Amen.” Ekkor a vének közül az egyik megszólított. Azt kérdezte tőlem: „Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek?” Így válaszoltam: „Te tudod, uram.” „Ezek a nagy szorongatásból jöttek – magyarázta meg –, ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében.”

A Jelenések könyve egészen egyedi víziók sorozata a jövőről, amely eseményeknek a konkrét idejét nem tudjuk megmondani. A jelen látomás a végidőről és a világméretű ítélet filmszerű látomásokban történő leírása. A legtöbben ezt az eseményt az utolsó ítélet leírásának tekintik, amelynek lényeges eleme, hogy a jók és a gonoszok véglegesen szétválnak. Sőt az istendicséret is elnyeri végleges formáját, az üdvözültek és az Istenhez közel kerültek köre világossá válik. Az emberi viszonyok gyökeresen átrendeződnek.

A történelem során sok krízishelyzetben képzelték el azt, hogy elérkezett e jelenet megvalósulásának történeti ideje. Azért beszéltek egy-egy háború vagy természeti csapás idején e jelenetről, és vele együtt a végítélet megkezdődéséről. Jézus az evangéliumokban beszél a végítéletéről és ezt szintén apokaliptikus stílusban teszi (Lk 13,23-28; Mt 25,31-36.40-43.45-46).

A katolikus hitnek része a végítélet, vagy utolsó ítélet tana, melyhez társul a különítélet elképzelése is, amely azonnal a halálunk után fog megtörténni, s utána a lélek vagy a mennybe vagy a tisztító tűzbe vagy

a pokolba jut. De ugyanennek a tanításnak a része a holtak feltámadása is, amely után mindenki visszatér a fizikai testébe. Ez az esemény egyben Krisztus dicsőséges visszatéréssel áll szoros kapcsolatban. Ekortól kezdve a pokol és a menny lakóinak helyzete véglegessé válik. A felekezetközi vitákban igen változó, hogy kiket képzelnek el a véglegesen üdvözültek között.

A Jelenések könyve akkor íródott, amikor az ősegyházban megváltozott a keresztény egyház környezete, és a befogadó hellenista városi közösségeket egy pillanatra körülvette a gyanakvás és az ellenségeskedés a politikai alapon kiobbantott keresztényüldözések kapcsán. A keresztény közösség komoly vigasztalásra és megerősítésre szorult. Ezt szolgálta a Jelenések könyvének írása. Szilárd eszkatológikus jövőt és bizalmat akart adni az olvasóknak, hogy a felbolydult keresztényellenes világ, nem a vég, Isten mindenkinek igazságot szolgáltat.

Minden ember az egyéni halála előtt ezzel a félelemmel szembesül, félelem vesz erőt rajta, hogy milyen helyzetbe kerül az Isten előtt. Életünk végét derűsen csak akkor tudjuk megélni, ha tudjuk, mi vár ránk a túlvilági életben. A keresztény hívőket Isten szeretete várja. Azok az elvek és azok az erények amelyek életükben vezették őket, elnyerik jutalmukat. Ezt a boldogságot csak azok tudják majd élvezni, akik jól érzik magukat az igaz emberek között.